

ny råstoflov, der navnlig fastlægger regler om råstofkortlægning og -planlægning i overensstemmelse med moderne synspunkter og sammenfattende fysisk planlægning.

1.4. Det regionale fredningsplanlægningsarbejde er, siden der ved ændringsloven af 1969 skabtes hjemmel for nedsættelsen af fredningsplanudvalg over hele landet, blevet varetaget af disse udvalg. De har uden for hovedstadsområdet amtmanden som formand og i øvrigt et flertal af folkevalgte medlemmer udpeget af amtsrådet og kommunalbestyrelser samt medlemmer udpeget af interesseorganisationer og statslige styrelser. Under folketingets forhandlinger om forslaget til naturfredningsloven af 1969 – på et tidspunkt, da kommunalreformen endnu ikke var trådt i kraft – var der ingen, der berørte den fortsatte eksistens af disse særlige udvalg. Ved loven blev der fastsat nærmere regler om deres sammensætning, og deres rolle som planlæggende myndighed blev understreget, samtidig med at de fik tillagt en række beføjelser efter lovens kapitel IV og V.

Ved by- og landzonelovens samtidige gennemførelse opretholdtes de særlige byudviklingsudvalg, der var nedsat i henhold til den tidligere byreguleringslov. Disse udvalg havde ligesom fredningsplanudvalgene en blandet sammensætning. Det var dog allerede ved by- og landzonelovens vedtagelse en forudsætning, at kompetencen efter denne lov efter en overgangsperiode helt skulle overgå til amtsrådene. Dette skete i 1975.

Også ved behandlingen af 1972-forslaget til lov om ændringer i naturfredningsloven forblev fredningsplanudvalgene uantastede. Deres særlige status blev slet ikke berørt, endstige anfægtet. Tværtimod fik fredningsplanudvalgene tillagt yderligere beføjelser ved forskellige udvidelser af lovens § 43.

1.5. Først i betænkning af 25. maj 1973 over forslag til lov om lands- og regionplanlægning fra folketingets udvalg om fysisk planlægning (folketingstidende, tillæg B, sp. 2355–2362) rejstes spørgsmålet om en samordning eller tilpasning af fredningsplanlægningsadministrationen til administrationen af den fysiske planlægning i øvrigt. Udvalget »henstiller . . . til boligministeren at optage forhandlinger med ministeren for kulturelle anliggender om den nuværende opbygning af fredningsmyndighederne og navnlig organisationen af fredningsplanlægningen i relation til den foreslåede regionplanlægning, således at der i forbindelse med den fortsatte reform af planlægningslovgivningen kan fremsættes lovforslag i folketingsåret 1973–74 med henblik på en forenkling af admi-

nistrationen, herunder at fredningsplanudvalgenes beføjelser i henhold til naturfredningsloven overføres til amtsrådene.«

I oktober 1973 fremkom en rapport fra boligministeriets arbejdsgruppe om dobbeltadministration. Denne rapport omhandlede bl. a. planlægnings- og naturfredningslovgivningen og påpegede, at der på en række områder kunne og burde ske en administrativ forenkling, ikke mindst i forholdet mellem by- og landzoneloven på den ene side og naturfredningsloven på den anden side.

På denne baggrund lod det pr. 1. oktober 1973 oprettede miljøministerium, hvortil fredningslovgivningen var overført, i april 1974 udarbejde en oversigt over »Fredningsplanudvalgenes beføjelser og arbejdsområde«. Oversigten sendtes til folketinget tillige med en skriftlig redegørelse om regeringens overvejelser om fredningsplanlægningen i skrivelse af 9. maj 1974 fra daværende miljøminister Holger Hansen.

Formålet med miljøministerens redegørelse var at lægge op til en åben debat om spørgsmålet i folketinget. Den skitserer forskellige modeller for en fremtidig varetagelse af fredningsplanlægningen, uden at den tager stilling til den ene frem for den anden. Redegørelsen siger imidlertid klart, at fredningsplanudvalgene i deres nuværende sammensætning udgør en garanti for, at fredningsinteresserne ikke overhøres i de planlægningsmæssige overvejelser, og at udvalgene i den grad udgør et integreret led i fredningsarbejdet på det regionale plan, at eventuelle ændringer i fredningsplanlægningens struktur lovteknisk må forudsættes at ville medføre vidtgående konsekvenser for den lovgivning, hvis administration udvalgene er impliceret i. Redegørelsen findes i folketingstidende 1973–74, sp. 6488–6496.

1.6. Folketingsforhandlingen af miljøministerens redegørelse fulgte den 22. maj 1974 (folketingstidende 1973–74, sp. 6971–7010). Forhandlingen viste, at der på forhandlingstidspunktet var et flertal i folketinget mod en nedlæggelse af fredningsplanudvalgene, i hvert fald så længe der ikke forelå godkendte regionplaner. Samtidig var der dog bred tilslutning til den administrative forenkling, som dobbeltadministrationsudvalget havde peget på. Naturfredningslovændringen i 1975 må ses som en naturlig opfølger af folketingsforhandlingen.

Debatten om dette ændringsforslag ledte imidlertid til fornyet drøftelse af fredningsplanudvalgenes fremtid. I betænkningen over forslaget fra folketingets udvalg om fysisk planlægning den 6. juni 1975 (folketingstidende 1974–75, tillæg B, sp. 1073–1084) udtaler flertallet således: